

'Je moet me zien, me ruiken...'

Bert Visscher in de theatershow 'Fijne Nuances', op zijn hemelbed in afwachting van zijn droomprinses.

© NvhN/Wladimir van der Burgh

Bertje Vis loopt als een tierelier

toko. Ik kan alleen wel zeggen dat het fysiek zwaarder is dan ik gedacht had, deze 130 voorstellingen..." Hij gaat als een razende tekeer. Leeft zich uit in de maskerade van

wonderlijke types, vreemde figuren, bizarre toestanden en de imposante kostuums van Aafje Horst. Als het publiek het theater verlaat, hoort hij de echo's van zijn stopwoordjes 'Vertel, vertel...' en 'Dat verzin je

niet...' door de raampjes van zijn kleedkamer terug.

Nog een maand. Op 1 juni mag Visscher stoppen. Als aantrekkelijk intermezzo is er een tournee naar Aruba en Curaçao. In september gaat hij verder, met als einddatum de negende juni 1996. Dan sluit hij een weekje Groningen af met televisie-opnamen die aan het eind van dat jaar worden uitgezonden.

De VARA wilde meer van Visscher. Er ligt een aanbieding om een serie programma's te maken. Hij zou carte blanche krijgen om volgens eigen ideeën een aantal shows speciaal voor tv te bedenken. "Ik heb het afgewezen. Dat lukt me niet. Voor zoiets moet je een halfjaar volledig vrij nemen. Dat kan niet als je gelijktijdig in de schouwburgen speelt."

– Het vorige programma *Jammer* wordt in juni op tv herhaald. Maar werkt jouw manier van spelen eigenlijk wel op tv? In vind van niet. Visscher: "Ik voel me het gelukkigst in het theater. Wat ik doe moet je zien, ruiken... Van mezelf vind ik alles op de televisie toch iets tegenvallen."

– Er zijn prachtige momenten van rust in *Fijne Nuances*, maar jouw woeste escapades zijn zorgwekkend.

Bert Visscher: "Af en toe heb ik me bezeerd, maar dat gebeurt bijna nooit in de wilde nummers. Ik ga juist op mijn muil in een rustig lied. Er hoeft maar een plasje water onder de vleugel te liggen en daar ga je..."

De show vergt een enorme conditie. Voor aanvang loopt Visscher zich achter het toneel warm, net zoals sportmensen dat doen. Het spelen houdt hem in vorm.

"Je lult maar wat en je doet maar wat," relativereet jij het succes. "Het is zo'n gemakkelijk vak..."

– Sommige artiesten nemen op een geregisseerde manier langdurig applaus. Ze melken het lekker uit tot een ovatie.

Bert Visscher: "Daar houd ik niet van. De mensen komen op mijn feestje. Ik buig een paar keer en ben weg. Laatst stonden ze nog te klappen toen ik al in de kleedkamer was. Ik ben even teruggegaan om te vertellen dat dit programma een afgerond verhaal biedt en zich niet leent voor een toegift ofzo."

In elke plaats verbindt hij de naam van de burgemeester aan een dwaas verhaal. Die van Hoogezand kwam na de voorstelling vertellen dat hij best mee had willen doen. Dat is niet de bedoeling. Pieter Kleinjan is zijn enige assistent.

NvhN 6-5-95

Bert Visscher: theater-performer, clown, entertainer, komiek. Hij krijgt wat ie wil. Zijn publiek komt niet meer bij. Omdat hij de leukste is. Niet de mafste, niet de briljantste, niet de meest maatschappij-kritische, de hardste of de scherpste. Gewoon de leukste. Een uitputtingslag die in een wisselwerking aan beide kanten van het toneel twee uur lang wordt opgevoerd. Even zakt het in, vóór de pauze, maar in zijn klushoek pakt hij je dan weer zó verschrikkelijk... Warm gelachen, verhit sta je buiten.

Het programma *Fijne Nuances* dat op 22 december na dertig try outs in première ging, is prima ontvangen. Ook in de pers. Met enkele kritische noten heeft hij geen moeite, hoewel, 't wringt. Zijn impresario Eric Alferink heeft ervaren dat 't met Bert dezelfde kant opgaat als destijds met Herman Finkers, stalgenoot. Voor het nieuwe seizoen staan 120 voorstellingen geboekt. Dat hadden er méér kunnen zijn. Maar Visscher heeft besloten niet vaker dan vier keer per week te spelen. De last van zijn tomeloze energie drukt. De vorige week had hij in Stadskanaal problemen met zijn stem. Maar Bertje Vis(scher) geniet. Nationaal is hij doorgebroken. "Spelen voor volle zalen, dat was altijd mijn wens. Het loopt als een tierelier. Wat een prachtig seizoen. Werelds. Heerlijk is dat, als je soms moet wachten omdat het zó hilarisch toegaat... Als Luxor in Rotterdam vijf avonden uitverkocht is en al die duizend mensen aan het slot gaan staan! Dat is fantastisch. De streek waar ik speel maakt op het ogenblik niet meer uit, al blijft Limburg iets achter. Den Haag vond ik altijd heel moeilijk. Nu reageerden ze on-Haags. Ze sloopten de hele